

Μετάνοια (4)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:doxologia.ro

Είναι το Όρος το Άγιο

τόπος , χαριτωμένος...

Προσέρχεται ο δυστυχής

και φεύγει , ευτυχισμένος...

Η Δεξιά Σου , Ύψιστε

ξύπνησε, τη μετάνοια

και αλλοιωμένη η μορφή,

ξέφυγε, απ, την παράνοια...

Ο νους δεν αλλοφρόνησε

κοίταξε πίσω, εκφώνησε
για τα παλαιά, απόρησε
τα μάτια, αφόρισε
αφήνει, τα όσα , πόνεσε
σε συμφωνία, προχώρησε
στα δύσκολα, ανηφόρισε
και με την Πρόνοια, μπόρεσε...

Πόσες αλήθεια μέριμνες
με έφεραν , μακριά Σου...
φροντίζει ο μισόκαλος
να μην είμαι κοντά Σου...
Πόνος για τα αναίτια
και πειρασμοί, ματαίων...
Τους οφθαλμούς μου φώτισε
άλλο, μην παραπαίω...

Κοίταξα, πάνω στον σταυρό
είδα , την τόση αγάπη...
Ύπαγε οπίσω, φώναξα
στον βρωμερό , σατράπη.....
Για εμάς τη φύση, φόρεσε
έπαθε και εσταυρώθει ...

Στον Άδη, κατρακύλησε
και ευθύς, ελευθερώθει....

Τις χαραμάδες έκλεισα
που αφήνουν ευκαιρίες...
Έχεις το όπλο, φώναξα
να διώχνεις, Ταξιαρχίες...
Ευχή να λέει το μυαλό
να ψάλλει, η καρδιά...
Τούτη η θλίψη, ας γενεί
για εσένα, αφετηρία....

Τη σκέψη να έχω, στο Θεό
που ουδέποτε με αφήνει....
Ας πέφτουν , τόσοι ((κεραυνοί))
μέσα μου, θα έχω ειρήνη...
Να θλίβουμε που λύπησα
με τόσα, το Θεό μου,
να μην αφήνω, ασήμαντα
να αλλάζω, τον σκοπό μου...

Τα μάτια, μην κυνηγώ
που πάντα , πόνο κρύβουν.

**Δείξε το δρόμο, Σου ζητώ
και όσα, δε σε προδίδουν**

**Το άθλιο σώμα κράτησε
μη φέρνει, τις οδύνες.
Ευθύς σε Εσένα να μιλώ
και να γεμίζω , ελπίδες....**

**Ήμαρτον , μέσα απ, την καρδιά
και ευθύς, να η παρουσία..
Ναι, Του αξίζει αληθινά,
τούτη η απλή , θυσία...
Και ανοίγει τις αγκάλες του
μέσα, τον άθλιο, παίρνει
κάθε πληγή θεράπευσε
και όσα , ο νους δε φέρνει...**

**Δύο δάκρυα μόνο ζήτησε
τους ρύπους να ξεπλύνει
και με εξομολόγηση
πίσω , τα πάντα αφήνει...
Στο πετραχήλι άφησε
σκέψεις - προθέσεις - πράξεις,
τώρα μόλις γεννήθηκες,**

νέα ζωή θα γράψεις...

Ο νους, ξανά φωτίζεται

τα λάθη, έχει ξεγράψει.

Νέα αρχή λογίζεται

καινούργια αρχίζει, τάξη....

Χορεύουν στα επουράνια

Άγγελοι και Εξουσίες

μια ακόμη πρόσθετες Εσύ,

σε άπειρες, υιοθεσίες....

Δόξα, ξανά ξεκίνησε

πάλιν, να ρέει, ο λόγος

για να μιλώ για το Θεό,

λες και είμαι, Θεολόγος...

Οι μέριμνες, μη σταματούν

τούτη, τη θεοδωρεία,

που αναίτια μου χάρισε,

η Πρόνοια, η Θεία...

Έτσι απαντώ στους πειρασμούς

με δύο ακόμη, στοίχους

και ας με χτυπούν, αλύπητα

σε βράχους και σε τοίχους..

Έχω εγώ στο πλάι μου,

Γέροντα που κραυγάζει,

((Αφήστε το τεκνίον μου,

Παντάνασσα, προστάζει))

Μνάσων ο Παλαιός Μαθητής..